

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΣΑΜΗΝ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 22 Ἀγούστου 1920

ΑΡΙΘ. 698

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α. ΤΟΛΣΤΟΗ : Ὑστερ' ἀπὸ τὸ χορὸ.
ΜΙΧ. ΘΕΡΣΙΑΝΤΗΣ — Κ. ΚΑΡΘΗΙΟΣ : Δὸν Κιλιώτης (συνέχεια).
Ο ΝΟΥΜΑΣ : Φαινόμενα καὶ πράγματα.
ΣΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ : Κόρη.
ΛΗΥΡΗΣ : Δέηση.
Ν. ΨΕΛΛΙΔΗΣ : Γιὰ ἓνα ἐπίγραμμα.

Α. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ : Μὲ τὰ καλωσορίσματα.
Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ : Ἡ Δημοτικὴ (γράμμα του ἀνέκδοτο)
ΝΥΡΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ : Οἱ γυναῖκες καὶ ὁ πόλεμος.
Χ. ΜΟΛΙΝΟΣ : Ἡ πατριδολατρεία τοῦ Ἰδα.
ΑΠΟ ΒΑΘΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΘΜΑΔΑ : Ἐνὴν φιλολογία, Ἡ Κοινὴ Γνώμη — Νέα βιβλία. — Χωρὶς γραμματόσημο.

ΛΕΟΝΤΑ ΤΟΛΣΤΟΗ

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΡΟ

— Ἐσεῖς παραδέχεστε πὼς ἓνας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ μόνος του νὰ καταλάβει τὸ καλὸ ἢ τὸ κακὸ, καὶ παραδέχεστε ἀκόμα πὼς ἔχει πολὺ νὰ κάμει ὁ κύκλος πού ἀνάμεσα του ζεῖ ὁ ἄνθρωπος. Καὶ γὰρ σὰς λέω πὼς τὰ πάντα εἶναι τυχερὰ... Ἀκοῦστε νὰ σὰς διηγηθῶ κάτι πού ἔτυχε σὲ μένα...

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ σεβαστὸς μας Ἰδάν Βασιλιεβιτς ἀπᾶνω σὲ μιὰ κουβέντα μας, πὼς γιὰ τὴν τελειότητα τοῦ ἀτόμου ἀνάγκη, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, νὰλλάξουνε οἱ ὁροὶ τῆς ζωῆς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν ὑποστήριζε τὸ ἀντίθετο, μὰ εἶτανε ἡ συνήθεια τοῦ Ἰδάν Βασιλιεβιτς νὰποκρίνεται σὰς δικῆς του σκέψης, πού τοῦ ἐρχόντανε μὲ τὴν κουβέντα, κ, εὗρισκε τρόπο νὰ δηγιέται ἐπεισόδια τῆς ἰδιαίτερης ζωῆς του. Συχνὰ ξεχνούσε ὁλότελ' ἀπὸ τοῦ ἄρχισε, συνεπαρμένως ἀπὸ τὴ δῆγησή του, τὴν πίστη κ' ἀληθινή. Ἔτσι ἔγινε καὶ τώρα.

— Θὰ σὰς μιλήσω μὲ τὸ δικό μου παράδειγμα. Ὁλη μου ἡ ζωὴ ἐπηρεάστηκε ἀπὸ κάτι ἄλλο, κ' ὄχι ἀπὸ τὴ γύρα μου ἰδεολογία.

— Μὰ λοιπὸν ἀπὸ τί; ρωτήσαμε.

— Ὡ! εἶναι μεγάλη ἱστορία. Γιὰ νὰ σὰς τὴν πῶ, πρέπει πολὺ νὰ μιλήσω.

— Ἐμπρός.

Ὁ Ἰδάν Βασιλιεβιτς σὰ νὰ σκέφτηκε... Ἐπειτα σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του.

— Ναι, εἶπε, ὅλη μου ἡ ζωὴ πῆρε ἄλλο δρόμο ἀπὸ μιὰ νύχτα, ἢ καλύτερα ἀπὸ ἓνα πρωῒνό.

— Τὶ σὰς συνέβηκε τὸ λοιπὸν; ρώτησε ἓνας ἀπὸ μᾶς.

— Εἶμουνα κάποτες γερὰ ἐρωτοχτυπημένος... Πολλὲς φορὲς συμπάθησα, μὰ τότες ἐνοιώθηα κάτι πρὸ δυνατό... Ὡ! μὴ παλιά ἱστορία... Αὐτὴ πιά τώρα ἔχει κορίτσια παντρεμένα. Ἔτανε ἡ δεσποινίδα Β... Ναι, ἡ Βαρνέκα Β... (ὁ Ἰδάν Βασιλιεβιτς μᾶς εἶπε τὸνομα). Στέκει ἀκόμα ὁμορφη, μὲ ὅλα τὰ πενήντα τῆς χρόνια. Μὰ τότε, στὰ νιάτα τῆς, δεκοχτὼ χρονῶνε, εἶτανε ὑπέροχη, ψηλὴ, χαριτωμένη, κομψή. Πάντα ἴσια τὸ κορμί τῆς, σὰ νὰ μὴν μποροῦσε νὰ σταθεῖ ἀλλιώτικα, μὲ τὸ κεφάλι γεμμένο λίγο πίσω...

Καὶ μὲ τὴν ὁμορφιά τῆς καὶ μὲ τὴ λυγρὴ κορμοστασιά τῆς, αὐτὸ τῆς ἔδινε κάτι τὸ βασιλικό, πού, χωρὶς τὸ χαιδευτικό τῆς χαμόγελο, θὰ κρατοῦσε ὅλο τὸν κόσμο σὲ ἀπόσταση. Πάντοτε χαρούμενη, μὲ μάτια ἀστραφτερὰ, γοητευτικά. Ὅλο τὸ εἶναι τῆς εἶτανε ἐξαισιο...

— Ὡ, ὦ! πὼς μιὰ ὁ Ἰδάν Βασιλιεβιτς!

— Ὅ,τι καὶ νὰ πεῖ κανεὶς, δὲν μπορεῖ νὰ φτάσει τὴν πραγματικότητα... Μὰ δὲν πρόκειται γι αὐτό... Πάνε τώρα σαράντα χρόνια. Εἶμουνα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη φοιτητὴς σ' ἓνα ἐπαρχιακὸ Πανεπιστήμιο. Δὲν ξέρω ἂν καλὰ ἢ κακιὰ, μὰ στὸν καιρὸ μου δὲν ὑπῆρχανε φοιτητικὲς λέσχες καὶ τὰ τέτοια. Εἴμαστε ἀπλούστατα νέοι, καὶ ζούσαμε σὰν τέτοιοι. Διαβάσαμε, μὰ καὶ διασκεδάσαμε. Εἶμουνα πολὺ φαιδρὸς, πολὺ ζωηρὸς καὶ, τὸ πρὸ σημαντικό, πλούσιος. Γύριζα στὰ ρούσικα θουνά μὲ κορίτσια, (τὸ πατικάρισμα δὲν εἶτανε ἀκόμα τῆς μόδας), καὶ γλεντούσα μὲ τοὺς συντρόφους μου. Δὲν πίνουμε τότε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ σαμπάνια. Ἄ δὲ βρισκαμε σαμπάνια, δὲν τὸ ρίχναμε ποτὲς, ὅπως κάνουν τώρα, στὸ ροκί. Ἡ πιά μεγάλη μου χαρὰ, εἶτανε οἱ ἐσπερίδες καὶ οἱ χοροί. Χόρευαν καλὰ δὲν εἶμουνα καὶ ἄσκημος....

— Μὴν κάνετε δὰ τὸ μετριόφρονα, εἶπε μιὰ κυρία. Ἐχομε τὴ φωτογραφία σας. Εἴσατε μάλιστα πολὺ ὁμορφος.

— Ἐ, καλὰ. Εἶμουνα ὁμορφος. Ἄς εἶναι. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πού ἡ ἀγάπη μου πλημμύριζε, τὴν τελευταία μέρα τῆς ἀποκριᾶς, πῆγα στὸ χορὸ πού ἔδωσε ἓνας προύχοντας, πολὺ καλὸς γέρος, πλούσιος καὶ φιλόξενος. Ἡ γυναῖκα του, πολὺ ἀγαθὴ, δεχότανε ἡ ἴδια. Φοροῦσε μιὰ τουαλέττα βελουδένια. Στὸ μέτωπο ἓνα διάδημα ἀπὸ διαμάντια. Οἱ ὄμοι καὶ ὁ λαιμὸς τῆς, ὄριμης πιά γυναίκας, παχουλοί, ἄσπροι, μὲ ντεκολτέ ὅπως στὰ πορτραῖτα τῆς αὐτοκρατορίσσης Ἐλισαβέττας Πετροβνας. Ὁ χορὸς εἶτανε θυμᾶσιος. Μιὰ μαγευτικὴ σάλα, μιὰ δεχτήστρα, πού εἶταν κάτι ἐξαιρετικὸ γιὰ τότε, κ' ἄλλες πολυτέλειες. Ἐνας μπουφὲς ἔξοχος, καὶ... πρῶτα μὲ σαμπάνια. Ἄν καὶ φίλος τῆς σαμπάνιας, δὲν πῆγα νὰ πῶ, γιατί κ' ἡ